

Μελίσα ντε λα Κρουζ

Γ⁰¹ Γαλαζοαίματοι

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

βιβλίο

5

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MISGUIDED ANGEL
Από τις Εκδόσεις HYPERION, Νέα Υόρκη 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Γαλαζοαίματοι (Βιβλίο 5) –
Το μυστικό του αγγέλου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Melissa de la Cruz
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Melissa de la Cruz, 2010
© Φωτογραφιών εξωφύλλου:
uriyZhuravov, Mikadun/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2014, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0478-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Μελίσα ντε λα Κρουζ

Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη

*Για τον μπαμπά μου,
Αλμπέρτο Μπ. ντε λα Κρουζ
(7 Σεπτεμβρίου 1949-25 Οκτωβρίου 2009),
που θεωρούσε πως οι αφιερώσεις και οι ευχαριστίες
ήταν τα καλύτερα τμήματα των βιβλίων μου,
καθώς αναφερόταν πάντα σε αυτά*

Ο παραπλανημένος άγγελος κρέμεται από πάνω μου,
Καρδιά σαν ενός Γαβριήλ, αγνή και λευκή σαν φίλντισι,
Ψυχή σαν ενός Εωσφόρου, μαύρη και παγωμένη σαν ένα
κομμάτι μολύβι.

Παραπλανημένε άγγελε, θα σε αγαπώ μέχρι να πεθάνω.

Cowboy Junkies, *Misguided Angel*

Τα πάντα αλλάζουν, τίποτε δε χάνεται.

Οβίδιος

Από το προσωπικό ημερολόγιο του Λόρενς Βαν Άλεν

11 Νοεμβρίου 2005

Ήμασταν επτά από τη δική μας σειρά της ιεραρχίας. Συγκλήθηκε ένα κονκλάβιο για να ενημερώσει σχετικά με την αυξανόμενη απειλή που αποτελούσαν τα Μονοπάτια των Νεκρών. Μαζί μ' εμένα, παρόντες στη συνάντηση ήταν ο Τέμελος, εξάδελφος του Αυτοκράτορα, ένα ανθρωπάκι· η Όκτιλα και η Αήκυννη από τις Εστιάδες παρθένες· ο Στρατηγός Αλέξανδρος, επικεφαλής του Αυτοκρατορικού Στρατού· ο Παντέλουμ, ένας έμπιστος γεροισιαστής· και ο Ονβάσιος, ένας θεραπευτής.

Στην τεράστια έρευνά μου είχα προσδιορίσει πως πιθανότατα η Αήκυννη ήταν η φύλακας της Πύλης της Επαγγελίας, της τρίτης γνωστής πύλης της Κόλασης. Έχω φτάσει στο συμπέρασμα πως αυτή η πύλη παίζει αποφασιστικό ρόλο στην αποκάλυψη της αλήθειας πίσω από τη συνεχή ύπαρξη των υποτιθέμενων θριαμβευτών εχθρών μας. Αυτή είναι η πύλη στην οποία πρέπει να εστιάσουμε, η πιο σημαντική απ' όλες.

Από όσο μπορώ να συμπεράνω, η Αήκυννη εγκαταστάθηκε στη Φλώρεντία και πιστεύω πως η τελευταία καταγεγραμμένη ενσάρκωσή της ήταν ως Αικατερίνη της Σιένα, μια ζακουστή Ιταλίδα αποκρυφίστρια που «γεννήθηκε» το 1347. Ωστόσο, μετά τον «θάνατο» της Αικατερίνης, δεν υπάρχει άλλη καταγραφή εξέχουσας γυναικείας παρουσίας στην πόλη. Φαίνεται πως δεν είχε κλη-

ρονόμους για το όνομά της και η γενιά της απλώς εξαφανίζεται μετά το τέλος της κυριαρχίας του Τζιοβάνι των Μεδίκων, το 1429.

Από τον δέκατο πέμπτο αιώνα και μετά, η πόλη γίνεται το κέντρο της αυξανόμενης δύναμης του Πετροβιανού Τάγματος, που ιδρύθηκε από τον φιλόδοξο ιερέα Πατέρα Βενέδικτο Λινάρντι. Η Πετροβιανή σχολή και το μοναστήρι βρίσκονται αυτή τη στιγμή υπό την ηγεσία κάποιου Πατέρα Ρομπέρτο Μπαλντεσάρε. Έχω γράψει στον Πατέρα Μπαλντεσάρε και φεύγω αύριο για τη Φλωρεντία.

Μια καταδίωξη

Φλωρεντία, 1452

Ο ήχος των βημάτων στο λιθόστρωτο αντήχησε στους άδειους δρόμους της πόλης. Η Τομασία έδινε τον ρυθμό, τα από δέρμα κατσίκας πασουμάκια της δεν έκαναν σχεδόν κανέναν θόρυβο, ενώ πίσω της ερχόταν ο γδούπος από τις βαριές μπότες του Αντρέας και το ελαφρύτερο βήμα του Τζιοβάνι. Έτρεχαν πλάι πλάι, μια σφιχτοδεμένη ομάδα, συνηθισμένη σε αυτό το είδος της πειθαρχίας, συνηθισμένη να γίνεται ένα με το σκοτάδι. Όταν έφτασαν στο κέντρο της πλατείας, χωρίστηκαν.

Η Τόμι σκαρφάλωσε στον κοντινότερο ακρογωνιαίο λίθο και στριμώχτηκε σε μια μαρκίζα κοιτάζοντας την πανοραμική εικόνα της πόλης: τον μισοχτισμένο τρούλο της Βασιλικής στην Πόντε Βέκιο και πέρα από το λιμάνι. Αισθάνθηκε πως το πλάσμα βρισκόταν κοντά και προετοιμάστηκε να χτυπήσει. Ο στόχος τους δε γνώριζε ακόμη πως τον ακολουθούσαν και το χτύπημά της θα ήταν άμεσο και αόρατο, κάθε ίχνος των Ασημοαίματων θα ξεριζωνόταν και θα εξαλειφόταν, σχεδόν σαν το τέρας –μεταμφιεσμένο σε φρουρό του παλατιού– να μην είχε υπάρξει ποτέ. Ακόμη και το τελευταίο αγκομαχητό του πλάσματος θα πρέπει να είναι σιωπηλό. Η Τομασία κράτησε τη θέση της, περιμένοντας το πλάσμα να έρθει κοντά της, να μπει στην παγίδα που του είχαν στήσει.

Άκουσε τον Ντρε να γρυλίζει, σχεδόν με κομμένη την ανάσα, και μετά πλάι του τον Τζίο, με το σπαθί του ήδη γυμνωμένο καθώς ακολουθούσαν το βαμπίρ μέσα στο σοκάκι.

Αυτή ήταν η ευκαιρία της. Πήδηξε από την κρυψώνα της, κρατώντας το στιλέτο της με τα δόντια της.

Όταν όμως προσγειώθηκε, το πλάσμα δε φαινόταν πουθενά.

«Πού...» ρώτησε, αλλά ο Τζίο έφερε το δάχτυλο στο στόμα του και έδειξε μ' ένα νεύμα το σοκάκι.

Η Τόμι ύψωσε τα φρύδια της. Αυτό ήταν ασυνήθιστο. Ο Ασημοαίματος είχε σταματήσει για να συνομιλήσει μ' έναν κουκουλοφόρο ξένο. Παράξενο: οι Κρόουταν περιφρονούσαν τους Κοκκινοαίματους και τους απέφευγαν, εκτός και αν τους βασάνιζαν για να διασκεδάσουν.

«Πάμε;» ρώτησε, προχωρώντας προς το σοκάκι.

«Περίμενε», διέταξε ο Αντρέας. Ήταν δεκαεπτά ετών, ψηλός και ευρύτερος, με σμιλεμένους μυς και ένα τεράστιο μέτωπο – όμορφος και άσπλαχνος. Ήταν ο αρχηγός τους, όπως πάντα.

Δίπλα του ο Τζίο έμοιαζε με ζωτικό, σχεδόν υπερφυσικός, με μια ομορφιά που δεν μπορούσε να αρνηθεί ή να κρύψει κάτω από το απεριποίητο γένι και τα μακριά, αφρόνιστα μαλλιά. Είχε το χέρι του στο όπλο του, σφιγμένο και έτοιμο να τιναχτεί.

Η Τόμι έκανε το ίδιο και χάιδεψε την κοφτερή αιχμή του στιλέτου της. Ένωθε καλύτερα γνωρίζοντας πως βρισκόταν εκεί.

«Ας δούμε τι γίνεται», αποφάσισε ο Ντρε.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Η ΣΚΑΪΛΕΡ ΒΑΝ ΑΛΕΝ
ΚΑΙ Η ΠΥΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ

Έξω από τις ιταλικές ακτές
Στο παρόν

Η Τσίγκουε Τέρε

Η Σκάιλερ Βαν Άλεν ανέβαινε όσο πιο γρήγορα μπορούσε τα γυαλισμένα μπρούντζινα ελικοειδή σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο επάνω κατάστρωμα. Ο Τζακ Φορς στεκόταν στην άκρη της πλώρης όταν συνάντησε τη ματιά του. Του έγνεψε, σκιάζοντας τα μάτια της από τον καυτό μεσογειακό ήλιο. Έγινε.

Ωραία, της έστειλε και συνέχισε να ασχολείται με την άγκυρα. Ήταν ηλιοκαμένος και αζύριστος, το δέρμα του είχε ένα βαθύ καστανό χρώμα, τα μαλλιά του το χρώμα του λιναριού. Τα δικά της σκούρα μαλλιά ήταν άγρια και ανακατεμένα από τον ενός μήνα θαλασσινό αέρα. Φορούσε ένα παλιό μπλουζάκι του Τζακ, που ήταν κάποτε λευκό και πεντακάθαρο και τώρα ήταν γκριζό και κουρελιασμένο στις ραφές. Είχαν και οι δύο εκείνο τον λακωνικό, χαλαρό αέρα που τους έδιναν οι ατέλειωτες διακοπές: μια νωχελική, ατημέλητη αδιαφορία που έκρυβε την πραγματική τους απόγνωση. Ένας μήνας ήταν αρκετός. Έπρεπε να δράσουν τώρα. Έπρεπε να δράσουν σήμερα.

Οι μύες στα χέρια του Τζακ τεντώθηκαν καθώς μάζευε το σκοινί για να δει αν η άγκυρα είχε βρει πιάσιμο στον βυθό του ωκεανού. Καμιά τύχη. Η άγκυρα σηκώθηκε, έτσι ο Τζακ ελευθέρωσε ακόμη μερικά πόδια σκοινί. Ύψωσε το δάχτυλό του πάνω από τον δεξιό του ώμο, κάνοντας σήμα στη Σκάι-

λερ να βάλει όπισθεν στην αριστερή μηχανή. Άφησε το σκοινί να κατέβει λίγο ακόμη και το μάζεψε ξανά, οι χοντρές άσπρες κοτσίδες του σκοινιού της άγκυρας έκαιγαν την παλάμη του καθώς το τραβούσε προς το μέρος του.

Από την ιστιοπλοΐα που έκανε τα καλοκαίρια στο Ναντάκετ, η Σκάιλερ ήξερε ότι ένας συνηθισμένος άντρας θα είχε χρησιμοποιήσει βαρούλκο με κινητήρα για να ρίξει την τριακοσίων κιλών άγκυρα, αλλά φυσικά ο Τζακ απείχε πολύ από το συνηθισμένο. Τράβηξε δυνατότερα, χρησιμοποιώντας σχεδόν όλη του τη δύναμη, και οι οχτώ τόνοι του γιοστ της κόμησας φάνηκαν να λυγίζουν για μια στιγμή. Αυτή τη φορά η άγκυρα κράτησε, σφηνώθηκε στον βραχώδη βυθό. Ο Τζακ χαλάρωσε και πέταξε το σκοινί και η Σκάιλερ έφυγε από το πηδάλιο για να τον βοηθήσει να το τυλίξει γύρω από τη βάση του βαρούλκου. Τον περασμένο μήνα είχαν βρει και οι δύο παρηγοριά σ' εκείνες τις μικρές δουλειές. Είχαν κάτι να κάνουν ενόσω σχεδίαζαν την απόδρασή τους.

Στο διάστημα που η Ισαβέλλα της Ορλεάνης τους είχε καλοδεχτεί στην ασφάλεια του σπιτιού της, ο Τζακ θυμήθηκε πως κάποτε, σε μια άλλη ζωή, η Ισαβέλλα είχε υπάρξει η αγαπημένη του Εωσφόρου, η Δρουσίλα, αδελφή-σύζυγος του αυτοκράτορα Καλιγούλα. Η αλήθεια ήταν πως η κόμησσα είχε υπάρξει παραπάνω από γενναϊόδωρη απέναντί τους: τους είχε ευεργετήσει με κάθε μέσο – το σκάφος, ιδιαίτερα, ήταν πλήρως εξοπλισμένο και πλουσιοπάροχα εφοδιασμένο. Και πάλι γινόταν κάθε μέρα πιο ξεκάθαρο πως η προσφορά προστασίας της κόμησας μεταμορφωνόταν από άσυλο σε εγκλεισμό. Ήταν ήδη Νοέμβριος και ήταν ουσιαστικά φυλακισμένοι στη φροντίδα της, καθώς δεν έμεναν ποτέ μόνοι, ούτε τους επιτρεπόταν να φύγουν. Η εύρεση της Πύλης της

Επαγγελίας ήταν για τη Σκάιλερ και τον Τζακ εξίσου μακριά όσο και όταν είχαν φύγει από τη Νέα Υόρκη.

Η κόμησσα τους είχε δώσει τα πάντα εκτός από αυτό που χρειαζόνταν περισσότερο: ελευθερία. Η Σκάιλερ δεν πίστευε ότι η Ισαβέλλα, που είχε υπάρξει σπουδαία φίλη του Λόρενς και της Κορντέλια και ήταν μια από τις πιο σεβαστές χήρες βαμπίρ στην ευρωπαϊκή κοινωνία, ήταν μια Ασημοαίματη προδότρια. Όμως, φυσικά, δεδομένων των πρόσφατων γεγονότων, τα πάντα φαίνονταν δυνατά. Σε κάθε περίπτωση, αν η κόμησσα σχεδίαζε να τους κρατήσει στην αιωνιότητα φυλακισμένους, εκείνοι δεν μπορούσαν να περιμένουν για να το εξακριβώσουν.

Η Σκάιλερ έριξε ντροπαλά μια ματιά στον Τζακ. Ήταν μαζι έναν μήνα τώρα, παρότι όμως ήταν επιτέλους επίσημο ζευγάρι, όλα της φαίνονταν τόσο καινούργια – το άγγιγμά του, η φωνή του, η συντροφικότητά του, η αβίαστη αίσθηση του χεριού του γύρω από τους ώμους της. Στάθηκε δίπλα του στην κουπαστή και εκείνος τύλιξε το χέρι του γύρω από τον λαιμό της, τραβώντας την πιο κοντά για να της δώσει ένα φιλή στην κορυφή του κεφαλιού. Αυτά τα φιλιά της άρεσαν περισσότερο, έβρισκε μια βαθιά ικανοποίηση στον σίγουρο τρόπο που την κρατούσε. Ανήκαν ο ένας στον άλλον τώρα.

Ίσως αυτό να εννοούσε η Αλέγκρα, σκέφτηκε η Σκάιλερ, όταν της είχε πει να πάει στο σπίτι και να πάψει να παλεύει, να πάψει να δραπετεύει από την ίδια της την ευτυχία. Ίσως αυτό ήθελε η μητέρα της να της δώσει να καταλάβει.

Ο Τζακ κατέβασε το χέρι του από τον ώμο της και εκείνη ακολούθησε το βλέμμα του στο μικρό βαρκάκι που τα «αγόρια» κατέβαζαν από την πρύμνη στα τρικυμισμένα νερά από κάτω. Ήταν ένα κεφάλτο ντουέτο, δύο Ιταλοί, ο Ντράγκο και

ο Ίγκι (υποκοριστικό από το Ιγκνάτζιο), Venators, μυστικοί αστυνομικοί στην υπηρεσία της κόμησας και, με κάθε έννοια, δεσμοφύλακες του Τζακ και της Σκάιλερ. Η Σκάιλερ όμως είχε αρχίσει να τους σκέφτεται σχεδόν σαν φίλους και η σκέψη αυτού που ήταν έτοιμοι να κάνουν με τον Τζακ της προκαλούσε υπερένταση. Ήλπιζε πως οι Venators δε θα πάθαιναν τίποτε, όμως εκείνη και ο Τζακ θα έκαναν αυτό που έπρεπε. Θαύμασε την ήρεμη συμπεριφορά του· η ίδια μόλις που μπορούσε να μείνει ακίνητη, κουνιόταν πέρα-δώθε στις φτέρνες της από την ανυπομονησία.

Ακολούθησε τον Τζακ στην άκρη της πλατφόρμας. Ο Ίγκι είχε δέσει το μικρό βαρκάκι στο γιοστ και ο Ντράγκο άπλωνε το χέρι του για να βοηθήσει τη Σκάιλερ να κατέβει. Όμως ο Τζακ γλίστρησε μπροστά και παραμέρισε τον Ντράγκο ώστε να μπορέσει να προσφέρει εκείνος το χέρι του στη Σκάιλερ, πάντα κύριος. Εκείνη κράτησε το χέρι του καθώς σκαρφάλωνε πάνω από την κουπαστή και έμπαινε στο βαρκάκι. Ο Ντράγκο ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του και σταθεροποίησε το βαρκάκι καθώς ο Ίγκι έφερε τις τελευταίες προμήθειες στην πλώρη – μερικά καλάθια του πικ νικ και σακίδια γεμάτα με κουβέρτες και νερό. Η Σκάιλερ χάιδεψε την τσάντα της, επιβεβαιώνοντας πως οι φάκελοι του Αποθετηρίου μαζί με τις μειώσεις του Λόρενς βρίσκονταν στη συνηθισμένη τους θέση.

Η Σκάιλερ κοίταξε καλύτερα την άγρια ιταλική ακτή για πρώτη φορά. Από τότε που είχαν μάθει την καταγωγή του Ίγκι από την Τσίνκουε Τέρε, είχαν ταχθεί υπέρ αυτής της μικρής ημερήσιας εκδρομής. Η Τσίνκουε Τέρε ήταν μια λωρίδα της ιταλικής Ριβιέρα εποικισμένη από πέντε μεσαιωνικές πόλεις στη σειρά.

Ο Ίγκι, με το φαρδύ πρόσωπο και τη χοντρή κοιλιά, μι-

λούσε νοσταλγικά για το πώς έτρεχε στα μονοπάτια πάνω από την άκρη του γκρεμού προτού γυρίσει στο σπίτι για υπαίθρια δείπνα με θέα το ηλιοβασίλεμα πάνω από τον κόλπο.

Η Σκάιλερ δεν είχε βρεθεί ποτέ σε αυτό το κομμάτι της Ιταλίας και δε γνώριζε πολλά γι' αυτό – καταλάβαινε όμως πως μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν την τρυφερότητα του Ίγκι για τη γενέτειρά του προς όφελός τους. Δεν είχε καταφέρει να αντισταθεί στην πρότασή τους να την επισκεφθούν και τους επέτρεψε μια μέρα έξω από την πλωτή τους φυλακή. Ήταν το ιδανικό σημείο για αυτό που είχαν σχεδιάσει, καθώς τα μονοπάτια τελείωναν σε αρχαία σκαλιά που απλώνονταν ανηφορικά για δεκάδες μέτρα. Τα μονοπάτια θα ήταν έρημα αυτή την εποχή του χρόνου – η τουριστική περίοδος είχε τελειώσει, καθώς το φθινόπωρο έφερε κακοκαιρία στα δημοφιλή θέρετρα. Τα βουνίσια μονοπάτια θα τους οδηγούσαν μακριά από το πλοίο.

«Θα σου αρέσει αυτό το μέρος, Τζακ», είπε ο Ίγκι κωπηλατώντας ζωηρά. «Και σ' εσένα, *signorina*», συμπλήρωσε. Οι Ιταλοί δυσκολεύονταν να προφέρουν το όνομα Σκάιλερ.

Ο Τζακ βρυχήθηκε, τραβώντας το δικό του κουπί, και η Σκάιλερ προσπάθησε να δείχνει μια χαρωπή διάθεση. Υποτίθεται πως ετοιμάζονταν για ένα πικ νικ. Η Σκάιλερ παρατήρησε πως ο Τζακ είχε μελαγχολήσει, κοίταζε τη θάλασσα, προετοιμαζόταν για τη μέρα που τους περίμενε, και τον χτύπησε παιχνιδιάρικα στο μπράτσο. Υποτίθεται πως αυτή ήταν μια μέρα που περίμεναν με ανυπομονησία, μια ανάπαυλα από τη ζωή τους στο πλοίο, μια ευκαιρία να περάσουν μια μέρα εξερευνώντας. Υποτίθεται πως θα έμοιαζαν με ένα χαρούμενο ζευγάρι χωρίς καμία έγνοια στον κόσμο, όχι σαν δύο αιχμάλωτοι έτοιμοι για απόδραση.

Η απόδραση

Η Σκάλιερ ένωσε τη διάθεσή της να φτιάχνει καθώς άραξαν στον κόλπο της Βερνάτζα. Η θέα μπορούσε να φέρει ένα χαμόγελο στο πρόσωπο του καθενός και ακόμη και ο Τζακ ξαναβρήκε το κέφι του. Οι άκρες των βράχων ήταν εντυπωσιακές και τα σπίτια που ήταν γραπωμένα επάνω τους έδειχναν τόσο παλιά όσο και οι ίδιες οι πέτρες. Άραξαν τη βάρκα και η τετράδα ανηφόρισε στον γκρεμό προς το μονοπάτι.

Οι πέντε πόλεις που σχημάτιζαν την Τσίγκουε Τέρε συνδέονταν με μια σειρά από πέτρινα μονοπάτια. Κάποια από αυτά ήταν σχεδόν αδύνατο να τα ανέβει κανείς, εξήγησε ο Ίγκι, καθώς περνούσαν δίπλα από μια σειρά από μικροσκοπικά ασβεστωμένα σπίτια. Ο Venator ήταν σε χαρούμενη διάθεση, τους έλεγε την ιστορία κάθε σπιτιού που προσπερνούσαν.

«Και αυτό εδώ το πούλησε η θεία μου η Κλάρα το χίλια εννιακόσια εβδομήντα εννιά σε μια καλή οικογένεια από την Πάρμα και σε αυτό εδώ πέρα ζούσε το πιο όμορφο κορίτσι στην Ιταλία». Ο Ίγκι έκανε έναν ήχο σαν φιλί. «Όμως, ξέρετε πώς είναι οι Κοκκινοαίματες κυρίες... δύσκολες... Α, και εδώ είναι όπου...»

Ο Ίγκι φώναζε στους αγρότες καθώς περνούσαν από τις πίσω αυλές και τα χωράφια, χάιδευε τα ζώα καθώς βάδιζαν δίπλα στα βοσκοτόπια τους. Το μονοπάτι φιδογύριζε προς

και πίσω, από τα λιβάδια στα σπίτια και μέχρι την άκρη των βράχων πάνω από τη θάλασσα.

Η Σκάιλερ είδε μικροσκοπικές πέτρες να κατακυλούν στην πλαγιά του λόφου καθώς προχωρούσαν. Ο Ίγκι κρατούσε τη συζήτηση ζωντανή, ενώ ο Ντράγκο κατένευε και γελούσε μόνος του, σαν να είχε ξαναδεί την ξενάγηση πολλές φορές και απλώς καλόπιανε τον φίλο του. Το σκαρφάλωμα ήταν σκληρή δουλειά, η Σκάιλερ όμως χαιρόταν για την ευκαιρία να τεντώσει τους μυς της και ήταν σίγουρη πως το ίδιο ένιωθε και ο Τζακ. Είχαν περάσει πάρα πολύ χρόνο στο σκάφος και, παρότι τους είχε επιτραπεί να κολυμπάνε στον ωκεανό, δεν ήταν το ίδιο με ένα καλό σκαρφάλωμα στην ύπαιθρο. Σε μερικές ώρες είχαν περάσει από τη Βερνάτζα στην Κορνίλια και μετά στη Μαναρόλα. Η Σκάιλερ παρατήρησε πως είχαν περάσει τη μέρα χωρίς να έχουν δει ούτε ένα αυτοκίνητο ή φορτηγάκι ούτε τηλεφωνικά ή ηλεκτρικά καλώδια.

Αυτό είναι, έστειλε ο Τζακ. Από εκεί.

Η Σκάιλερ ήξερε πως αυτό σήμαινε ότι είχε εκτιμήσει την απόστασή τους ώστε να είναι σχεδόν στη μέση μεταξύ των δύο τελευταίων πόλεων. Είχε φτάσει η ώρα. Η Σκάιλερ χτύπησε απαλά τον Ίγκι στον ώμο και έδειξε μια κακοτράχαλη προεξοχή που κρεμόταν πάνω από τον γκρεμό.

«Μεσημεριανό;» ρώτησε, με τα μάτια της να λάμπουν.

Ο Ίγκι χαμογέλασε.

«Φυσικά! Με την έξαψή μου ξέχασα ότι έπρεπε να σταματήσουμε και να φάμε!»

Το σημείο στο οποίο τους είχε οδηγήσει η Σκάιλερ βρισκόταν σε μια ξεχωριστή τοποθεσία. Το δρομάκι προχωρούσε προς ένα ακρωτήριο έτσι που υπήρχε γκρεμός και από τις δυο πλευρές του στενού μονοπατιού. Οι δύο Venators άπλω-

σαν ένα από τα άψογα λευκά τραπεζομάντιλα της κόμησας επάνω σ' ένα χορταριασμένο άπλωμα μεταξύ δύο ανώμαλων βράχων και οι τέσσερις τους στριμώχτηκαν στον μικρό χώρο. Η Σκάιλερ προσπάθησε να μην κοιτάζει κάτω, καθώς χώθηκε όσο πιο κοντά στην άκρη ήταν δυνατό.

Ο Τζακ κάθισε απέναντί της, κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο της την ακτογραμμή από κάτω τους. Κράτησε το βλέμμα του στην παραλία όσο η Σκάιλερ βοηθούσε να αδειάσουν το καλάθι. Έβγαλε έξω σαλάμι και προσούτο Πάρμας, finocchio, ένα είδος σαλαμιού με φινόκιο, μορταδέλα και αποξηραμένο βοδινό. Κάποια από τα αλλαντικά ήταν σε μακριά ρολά ενώ άλλα ήταν κομμένα σε μικρούς δίσκους και τυλιγμένα σε λαδόχαρτο. Υπήρχε ένα αλμυρό κέικ με δενδρολίβανο, μαζί με μια καφέ χαρτοσακούλα γεμάτη με τάρτες αμυγδάλου και *crostata* με μαρμελάδα. Ήταν κρίμα που όλα αυτά θα πήγαιναν χαμένα. Ο Ντράγκο έβγαλε μερικά πλαστικά δοχεία γεμάτα με ιταλικά τυριά – πεκορίνο και φρέσκια μπουράτα τυλιγμένη σε πράσινα φύλλα ασφόδελου. Η Σκάιλερ έκοψε ένα κομμάτι μπουράτα και έφαγε μια δαγκωνιά. Ήταν βουτυρώδης και γαλακτερή, το μεγαλείο της ήταν αντίστοιχο με τη θέα.

Έπιασε στιγμιαία το βλέμμα του Τζακ. *Ετοιμάσου*, της έστειλε. Εκείνη συνέχισε να χαμογελά και να τρώει, παρότι το στομάχι της είχε σφιχτεί. Γύρισε για μια στιγμή για να δει αυτό που κοίταζε ο Τζακ. Μια μικρή βενζινάκατος είχε αράξει στην ακτή από κάτω. Ποιος θα το έλεγε πως ένας έφηβος Νοτιοαφρικανός πειρατής από την ακτή της Σομαλίας θα αποδεικνυόταν μια τόσο αξιόπιστη επαφή, σκέφτηκε η Σκάιλερ. Ακόμη και από τόσο ψηλά μπορούσε να δει πως τους είχε φέρει αυτό που είχαν ζητήσει: ένα από τα πιο γρήγορα τα-

χύπλοα που χρησιμοποιούσαν τα πληρώματα των πειρατικών караβιών, άτσαλα εξοπλισμένο με μια υπερβολικά ογκώδη μηχανή.

Ο Ίγκι άνοιξε ένα μπουκάλι Prosecco και οι τέσσερις τους έκαναν πρόποση στην ηλιόλουστη ακτή με φιλικά χαμόγελα. Εκείνος σήκωσε το χέρι του με μια πλατιά χειρονομία κοιτάζοντας επίμονα το μεσημεριανό φαγοπότι.

«Ξεκινάμε;»

Αυτή ήταν η στιγμή που περίμενε. Η Σκάιλερ ανέλαβε δράση. Έγειρε προς τα πίσω και φάνηκε να χάνει για μια στιγμή την ισορροπία της, μετά έγειρε μπροστά και έχυσε όλο το περιεχόμενο του ποτηριού της στο πρόσωπο του Ντράγκο. Το οινόπνευμα έτσουξε τα μάτια του και φάνηκε μπερδεμένος, προτού όμως μπορέσει να αντιδράσει, ο Ίγκι τον χτύπησε στην πλάτη και χαχάνισε με ενθουσιασμό, σαν η Σκάιλερ να είχε κάνει ένα ιδιαίτερα αστείο καλαμπούρι.

Με τον Ντράγκο στιγμαία τυφλωμένο και τα μάτια του Ίγκι κλειστά από το γέλιο, ο Τζακ ετοιμάστηκε να χτυπήσει. Έβγαλε μια λεπίδα από το μανίκι του, τη στριφογύρισε και οδήγησε το μαχαίρι βαθιά μέσα στο στήθος του Ντράγκο, ξαπλώνοντας τον Ιταλό στο χώμα, να αιμοραγεί. Η Σκάιλερ είχε βοηθήσει τον Τζακ να κατασκευάσει τη λεπίδα από μια από τις τάβλες του καταστρώματος. Εκείνος είχε σκάψει το πίσω μέρος ενός χαλαρού σκαλιού και το είχε σμιλέψει με μια πέτρα που είχε βρει η Σκάιλερ σε μια κατάδυση. Η λεπίδα ήταν φτιαγμένη από σιδερόξυλο και αποτελούσε ένα επικίνδυνο και θανατηφόρο στιλέτο.

Η Σκάιλερ όρμησε για τον άλλο Venator, ο Ίγκι όμως είχε απομακρυνθεί προτού προλάβει εκείνη να σηκωθεί. Αυτό δεν το είχαν υπολογίσει. Ο χοντρός άντρας μπορούσε να

κουνηθεί. Στη στιγμή είχε τραβήξει τη λεπίδα από το στήθος του φίλου του για να τη χρησιμοποιήσει ο ίδιος ως όπλο και είχε στραφεί προς τη Σκάιλερ, με το γέλιο να έχει σβήσει από τα μάτια του.

«Τζακ!» φώναξε εκείνη, καθώς ο Venator ορμούσε. Ξαφνικά δεν μπορούσε να κινηθεί. Ο Ίγκι την είχε χτυπήσει μ' ένα ξόρκι ακινητοποίησης όταν έπαιρνε τη λεπίδα, την οποία κρατούσε τώρα πάνω από το στήθος της. Σε μια στιγμή θα της τρυπούσε την καρδιά – όμως ο Τζακ βούτηξε ανάμεσά τους και δέχτηκε εκείνος όλη την ορμή του χτυπήματος.

Η Σκάιλερ έπρεπε να ξεφύγει από το ξόρκι. Πίεσε τον εαυτό της προς τα εμπρός με κάθε στάλα ενέργειας, πολεμώντας το αόρατο δίχτυ που την κρατούσε. Η αίσθηση ήταν σαν να κινούνταν σε αργή κίνηση μέσα σε πηχτή λάσπη, βρήκε όμως τον αδύναμο κρίκο του ξορκιού και το έσπασε. Ούρλιαξε καθώς έτρεξε προς το φαινομενικά άψυχο σώμα του Τζακ.

Ο Ίγκι έφτασε πρώτος εκεί, καθώς όμως γύρισε τον Τζακ από την άλλη, δεν πρόλαβε να αντιδράσει. Ο Τζακ ήταν σώος, ζωντανός και χαμογελούσε βλοσυρά.

Πήδηξε όρθιος.

«Τς, τς, Venator. Πώς μπόρεσες να ξεχάσεις ότι ένας άγγελος δεν μπορεί να πληγωθεί από μια λεπίδα που έχει φτιάξει ο ίδιος;» Ο Τζακ σήκωσε τα μανίκια του κοιτάζοντας τον αντίπαλό του. «Γιατί δεν το κάνεις πιο εύκολο για σένα;» είπε ήπια. «Προτείνω να γυρίσεις πίσω και να πεις στην κόμησσα ότι δεν είμαστε δυο μιχλιμπίδια που μπορεί να κρατά σε μια κοσμηματοθήκη. Πήγαινε τώρα και δε θα σου κάνουμε κακό».

Για μια στιγμή φάνηκε σαν ο Venator να ήταν έτοιμος να σκεφτεί την προσφορά, η Σκάιλερ όμως ήξερε πως ήταν πολύ παλιά ψυχή για να επιλέξει έναν τέτοιο άνανδρο δρόμο. Ο Ιτα-

λός έβγαλε μια βρομερή καμπυλωτή λάμα από την τσέπη του και όρμησε προς τον Τζακ, ξαφνικά όμως σταμάτησε στον αέρα. Έμεινε εκεί για δευτερόλεπτα με ένα παράξενο ύφος στο πρόσωπό του, μισοσυγχυσμένο και μισοσυντριμμένο.

«Καλό αυτό με την ακινησία», είπε ο Τζακ, γυρίζοντας στη Σκάιλερ.

«Στη διάθεσή σου». Του χαμογέλασε. Είχε υπερνικήσει το ξόρκι που την είχε παραλύσει και είχε χτυπήσει τον Venator με αυτό.

Στη συνέχεια ανέλαβε ο Τζακ, και με μια δυνατή κίνηση πέταξε τον χοντρό φρουρό από το πλάι του γκρεμού, στέλνοντάς τον να τσακιστεί στο νερό από κάτω. Η Σκάιλερ κύλησε τον αναισθητο Ντράγκο στην άκρη και τον πέταξε και αυτόν κάτω, να βρει τον φίλο του στον ωκεανό.

«Έχεις το ντεπόζιτο;» ρώτησε ο Τζακ καθώς αγωνίζονταν να κατέβουν την μπροστινή πλευρά του γκρεμού προς το πειρατικό σκάφος που τους περίμενε από κάτω.

«Φυσικά», κατένευσε η Σκάιλερ. Είχαν σχεδιάσει καλά την απόδρασή τους: ο Τζακ είχε οδηγήσει την άγκυρα του κότερου απίστευτα βαθιά στον βραχώδη βυθό του ωκεανού, ενώ η Σκάιλερ είχε αδειάσει τις προμήθειες των καυσίμων του. Την προηγούμενη νύχτα είχαν σαμποτάρει τα πανιά και τον ασύρματο του κότερου.

Έτρεξαν στην παραλία προς το πειρατικό σκάφος, όπου τους περίμενε ο καινούργιος τους φίλος, ο Γκέντι. Η Σκάιλερ τον είχε γνωρίσει σε μια από τις υπό επίβλεψη εκδρομές της στην αγορά του Σεν Τροπέ, όπου το πρώην μέλος των αυτοαποκαλούμενων «Πεζοναυτών της Σομαλίας» βοηθούσε στο ξεφόρτωμα μιας παλέτας φρέσκων ψαριών στην αποβάθρα. Ο Γκέντι είχε πεθυμήσει τις μέρες της περιπέτειας και άρπαξε την

ευκαιρία να βοηθήσει τους δύο παγιδευμένους Αμερικανούς.

«Όλη δική σας, αφεντικά». Ο Γκέντι χαμογέλασε αποκαλύπτοντας μια σειρά από αστραφτερά λευκά δόντια. Ήταν ευκίνητος και γρήγορος, μ' ένα κεφάλι, όμορφο πρόσωπο και δέρμα στο χρώμα του καβουρδισμένου κακάο. Βγήκε πηδώντας από τη δεξιά πλευρά. Θα γύριζε πίσω στην αγορά με το φέρι.

«Ευχαριστώ, δικέ μου», είπε ο Τζακ, πιάνοντας το πηδάλιο. «Τσέκαρε τον λογαριασμό σου αύριο».

Ο Σομαλός χαμογέλασε πιο πλατιά και η Σκάιλερ ήξερε πως η διασκέδαση της κλοπής του σκάφους ήταν σχεδόν αρκετή πληρωμή.

Η ογκώδης μηχανή μούγκρισε παίρνοντας ζωή καθώς απομακρύνονταν από την ακτή. Η Σκάιλερ έριξε μια ματιά εκεί όπου οι δύο Venators επέπλεαν άψυχοι στο νερό. Παρηγόρησε τον εαυτό της με τη γνώση πως και οι δύο θα επιβίωναν. Ήταν αρχαία πλάσματα και καμία πτώση από γκρεμό δεν μπορούσε πραγματικά να τους βλάψει· μόνο ο εγωισμός τους θα τραυματιζόταν. Και πάλι, δε θα μπορούσαν να συνέλθουν για λίγο, και μέχρι τότε εκείνη και ο Τζακ θα είχαν ήδη πάρει τον δρόμο τους.

Η Σκάιλερ εξέπνευσε. Επιτέλους. Στον δρόμο για τη Φλωρεντία, για να αρχίσουν να αναζητούν τους φύλακες και να ασφαλίσουν την πύλη προτού τη βρουν οι Ασημοαίματοι. Έμπαιναν ξανά στον αγώνα.

«Όλα καλά;» ρώτησε ο Τζακ, οδηγώντας το σκάφος με άνεση ειδικού μέσα από τα τρικυμισμένα κύματα. Άπλωσε το χέρι του και έπιασε το δικό της και το έσφιξε γερά.

Το έφερε πάνω στο μάγουλό της, λατρεύοντας την αίσθηση των τραχιών κάλων στο δέρμα της. Το είχαν κάνει. Ήταν μαζί. Ασφαλείς. Ελεύθεροι. Μετά πάγωσε.

«Τζακ, πίσω μας».

«Το ξέρω. Άκουσα τις μηχανές», είπε εκείνος, χωρίς καν να μπει στον κόπο να κοιτάξει πίσω από τον ώμο του.

Η Σκάιλερ κοίταξε στον ορίζοντα, όπου είχαν εμφανιστεί τρεις σκούρες μορφές, και άλλοι Venators, επάνω σε τζετ σκι που το σύμβολο του μαύρου και ασημένιου σταυρού διακοσμούσε τα αλεξήνεμά τους. Οι μορφές τους γίνονταν όλο και μεγαλύτερες καθώς πλησίαζαν. Προφανώς ο Ίγκι και ο Ντράγκο δεν ήταν οι μόνοι τους δεσμοφύλακες.

Η απόδραση θα ήταν δυσκολότερη απ' ό,τι πίστευαν.

Στα βαθιά

Οι πρώτες σταγόνες της βροχής ήταν σαν απαλά φιλιά στο μάγουλό της και η Σκάιλερ είχε την ελπίδα πως δε θα ήταν τίποτε παραπάνω από μια μικρή μπόρα. Όμως μια ματιά στον όλο και πιο σκούρο ουρανό τής είπε άλλα. Ο ήρεμος γαλάζιος ορίζοντας ήταν τώρα μια παλέτα από γκρι, κόκκινο και μαύρο· τα σύννεφα στροβιλίζονταν και σχημάτιζαν μια βαριά, συμπαγή μάζα. Η βροχή, που είχε ξεκινήσει ήπια και δεν τους είχε καθόλου ανησυχήσει, ξαφνικά χτυπούσε επάνω στο κατάστρωμα σ' ένα όλο και πιο δυνατό στακάτο. Ο κεραυνός κροτάλισε, μια βαθιά βουερή βροντή που την έκανε να αναπηδήσει.

Φυσικά και έπρεπε να βρέξει. Απλώς για να τα κάνει όλα πιο περίπλοκα. Η Σκάιλερ έσκυψε πίσω από τον Τζακ και έβγαλε ένα κοντό τόξο που είχαν ζητήσει από τον Γκέντι να τους προμηθεύσει και το έχωσε σ' ένα από τα ντουλάπια των λαθρεμπόρων, ένα κρυφό χώρισμα που βρισκόταν στη σεντίνα.

Τον μήνα που βρίσκονταν στη θάλασσα περνούσαν τον χρόνο τους προετοιμαζόμενοι για αυτή την απόδραση. Έπειτα από ώρες, ο Τζακ είχε μάθει στη Σκάιλερ τις λεπτομέρειες της τέχνης των Venators (εξαπάτηση, πολεμοφόδια) και με την έγκριση του Ίγκι και του Ντράγκο είχε διδάξει υποτυπωδώς στη Σκάιλερ τοξοβολία. Με το σταθερό της χέρι και μά-

τι, είχε αποδειχτεί καλύτερη σκοπεύτρια από τον Τζακ. Έβγαλε κάμποσα βέλη από σιδηρόξυλο από το σακίδιό της και άλλα χειροποίητα όπλα που είχαν φτιάξει στη διάρκεια της αιχμαλωσίας τους. Η Σκάιλερ τοποθέτησε ένα στο τόξο και πήρε θέση.

Για την ώρα, οι διώκτες τους ήταν ακόμη μακριά. Μπορούσε να τους δει καθαρά ακόμη και μέσα από τον αέρα και την ομίχλη. Λύγισε ελαφρά τα γόνατά της και πίεσε τον εαυτό της να γίνει άγαλμα μέσα στην κινούμενη θάλασσα, υψώνοντας το τόξο και τραβώντας το βέλος όσο πιο πίσω μπορούσε. Όταν βεβαιώθηκε πως είχε σημαδέψει, το άφησε να πετάξει. Όμως το τζετ σκι ελίχθηκε δεξιοτεχνικά.

Απτόητη, ξαναόπλισε το τόξο. Αυτή τη φορά, όταν άφησε το βέλος, εκείνο προσγειώθηκε στο γόνατο ενός Venator. Το τζετ σκι εκτράπηκε ανεξέλεγκτα μέσα στο νερό και η Σκάιλερ ένωσε θριαμβεύτρια μέχρι που ο Venator ορθώθηκε ξανά, αδιάφορος για τη χαίνουσα πληγή του.

Στο μεταξύ, ο Τζακ κρατούσε το βλέμμα του ίσια μπροστά, ένα σταθερό χέρι επάνω στο γκάζι. Πίεζε τη μηχανή όσο γινόταν και εκείνη έπαιρνε υπερβολικά γρήγορα στροφές και άναβε – πετούσε έναν πίδακα από σπίθες και ρετάριζε μ' έναν τρομακτικό ήχο.

Η Σκάιλερ κοίταξε ξανά πίσω τους. Το πειρατικό τους σκάφος έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε, αλλά δε θα περνούσε πολύ προτού τους καταλάβουν. Οι Venators ήταν πολύ πιο κοντά τώρα, όχι πάνω από δεκαπέντε μέτρα απόσταση. Έβρεχε ακόμη περισσότερο τώρα. Η ίδια και ο Τζακ ήταν μουλιασμένοι μέχρι το κόκαλο, καθώς ο άνεμος μαστίγωνε τα κύματα και το σκάφος υψωνόταν και έπεφτε με έναν ύπουλο τρόπο, σαν τρενάκι του λούνα παρκ.

Πάτησε γερά τα πόδια της, ελπίζοντας να στερεωθεί καλύτερα, καθώς κολόνες νερού πάφλαζαν επάνω στο κατάστρωμα. Της είχαν απομείνει μόνο δύο βέλη· έπρεπε να τα κάνει να πιάσουν τόπο. Όπλισε και ζυγιάστηκε για να χτυπήσει, και είδε κάτι πύρινο και αστραφτερό να στοχεύει καταπάνω της.

«Σκάιλερ!» φώναξε ο Τζακ, ρίχνοντάς την κάτω καθώς κάτι εξερράγη στον αέρα στο σημείο όπου βρισκόταν εκείνη. Θεέ μου, οι Venators ήταν γρήγοροι – δεν είχε καν δει αυτόν που της επιτέθηκε να στοχεύει και να πυροβολεί.

Ο Τζακ άφησε το ένα του χέρι στο πηδάλιο και το άλλο έμεινε προστατευτικά στην πλάτη της.

«Φωτιά της κόλασης», μουρμούρισε εκείνος καθώς άλλη μια έκρηξη πέρασε ξυστά από τη δεξιά πλευρά και ταρακούνησε το σκάφος. Οι πύραυλοι ήταν εφοδιασμένοι με το πιο φονικό όπλο του οπλοστασίου των Venators: τη Μαύρη Φωτιά της Κόλασης, το μόνο πράγμα στη Γη που μπορούσε να κάνει το αθάνατο αίμα να πάψει να κυλά στις φλέβες τους.

«Μα γιατί να μας θέλουν νεκρούς;» ρώτησε η Σκάιλερ, πάνω από το βουητό της καταιγίδας, κρατώντας το τόξο στο πλευρό της. Σίγουρα η κόμησσα δεν ήταν τόσο εχθρική. Τους μισούσε τόσο πολύ;

«Είμαστε παράπλευρη απώλεια τώρα», είπε ο Τζακ. «Μας κρατούσε ζωντανούς μόνο όσο της ήταν βολικό. Τώρα όμως που έχουμε δραπετεύσει, ο εγωισμός της δεν το αντέχει. Θα μας σκοτώνε απλώς για να περάσει ένα μήνυμα. Πως κανείς δε νικά την κόμησσα».

Το σκάφος αναπηδούσε στα φουσκωμένα κύματα, κάθε φορά έπεφτε ξανά στη θάλασσα με έναν δυνατό κραδασμό, ένα ξεχαρβαλωμένο τρίξιμο από μπουλόνια και καρφιά επάνω στο ξύλο και στο νερό. Η μηχανή είχε χτυπηθεί. Φαινό-

ταν σαν να ήταν μόνο η δική τους θέληση που συγκρατούσε ολόκληρο το αυτοσχέδιο ταχύπλοο.

Άλλη μια έκρηξη ταρακούνησε το πηδάλιο του σκάφους, πιο κοντά αυτή τη φορά. Η επόμενη θα τους βύθιζε. Η Σκάιλερ πετάχτηκε από την κρυψώνα της και με μια γρήγορη, υπεράνθρωπη αλληλουχία έριξε τα δύο τελευταία βέλη. Αυτή τη φορά τα βέλη της τρύπησαν το ντεπόζιτο του κοντινότερου τζετ σκι, το οποίο εξερράγη από την πρόσκρουση.

Δεν είχαν χρόνο να πανηγυρίσουν, καθώς μια ακόμη οβίδα πέταξε πάνω από την πλώρη και ο Τζακ έστριψε απότομα το πηδάλιο στα δεξιά. Το σκάφος ήρθε αντιμέτωπο μ' ένα κύμα ύψους τριών μέτρων που το κατάπιε ολόκληρο.

Το πειρατικό σκάφος έσκασε στην άλλη πλευρά, από θαύμα ακόμη άθικτο.

Η Σκάιλερ κοίταξε πάνω από τον ώμο της. Δύο Venators έμειναν, ήταν τόσο κοντά, που μπορούσε να δει το περίγραμμα των προστατευτικών γυαλιών τους και τις ασημένιες βελονιές στα δερμάτινα γάντια τους. Τα πρόσωπα των Venators ήταν απαθή. Δεν τους ένοιαζε αν εκείνη και ο Τζακ θα ζούσαν ή θα πέθαιναν, αν ήταν αθώοι ή ένοχοι. Λάμβαναν μόνο εντολές και οι εντολές τους ήταν να σκοτώσουν.

Ένα κύμα που έσκασε τους έκανε να χάσουν επικίνδυνα την ισορροπία τους, το σκάφος τινάχτηκε προς τα πάνω ώσπου σηκώθηκε σχεδόν κάθετα, μετά κοπάνησε με δύναμη στην άλλη πλευρά. Κάθε στιγμή τώρα θα μπορούσαν να αναποδογυρίσουν. Είχαν ξεμείνει από βέλη. Είχαν ξεμείνει από επιλογές.

Πρέπει να ξεφορτωθούμε το σκάφος. Θα πάμε πιο γρήγορα αν κολυμπήσουμε, έστειλε η Σκάιλερ. Το ίδιο σκεφτόταν και ο Τζακ, το ήξερε. Απλώς του ήταν δύσκολο να το πει. Επειδή το κολύμπι σήμαινε πως θα χωρίζονταν μεταξύ τους.

Μην ανησυχείς. Είμαι δυνατή. Όπως και εσύ. Αντάλλαξε ένα πικρό χαμόγελο με τον αγαπημένο της.

Ο Τζακ άρπαξε το πηδάλιο, το σαγόνι του ήταν σφιγμένο.

Είσαι σίγουρη;

Συνάντησέ με στη Γένοβα, του είπε. Η κοντινότερη παραλιακή πόλη από το σημείο όπου βρίσκονταν αυτή τη στιγμή. Τριάντα μίλια προς τον βορρά.

Εκείνος συγκατένευσε και μια εικόνα εμφανίστηκε στο μυαλό της, για να του δείξει πως την ήξερε και η ίδια. Μια πολύβουη παραλιακή πόλη περιτριγυρισμένη από βουνά, με πολύχρωμα πλοία κάθε είδους να σκαμπανεβάζουν στο λιμάνι. Από εκεί θα μπορούσαν να φτάσουν περπατώντας στην κακοτράχαλη εξοχή μέχρι τη Φλωρεντία.

Κολύμπα όσο πιο γρήγορα μπορείς. Θα ρίξω το σκάφος στα εναπομείναντα τζετ σκι, έστειλε ο Τζακ. Καρφώθηκε στο βλέμμα της για μια στιγμή.

Η Σκάιλερ κατένευσε.

Μετρώ.

Μπορώ να το κάνω, σκέφτηκε η Σκάιλερ. Το ξέρω ότι θα δω ξανά τον Τζακ. Το πιστεύω.

Δεν υπήρχε χρόνος για ένα τελευταίο φιλί ή για κάποια τελευταία λόγια. Περισσότερο ένωσε παρά άκουσε το ανάποδο μέτρημα του Τζακ – το σώμα της εκτελούσε τις διαταγές προτού ο εγκέφαλός της προλάβει να τις καταγράψει. Με το «τρία» είχε ήδη πηδήξει από την άκρη, έσχιζε ήδη το βαθύ, σκοτεινό νερό, κλοτσούσε ήδη τα πόδια της ενάντια στο ρεύμα, υπολόγιζε ήδη την αναπνοή της. Ως βαμπίρ μπορούσε να κολυμπήσει υποβρύχια για περισσότερη απόσταση απ' ό,τι ένας αντίστοιχός της άνθρωπος – θα έπρεπε όμως να είναι προσεκτική για να μη σπαταλήσει ενέργεια.

Πάνω από την επιφάνεια άκουσε μια εμετική σύγκρουση καθώς το πειρατικό σκάφος χτύπησε πάνω στους εχθρούς. Το σκοτάδι της θάλασσας ήταν απόλυτο, όμως έπειτα από λίγο τα μάτια της Σκάιλερ προσαρμόστηκαν. Πίεσε τα χέρια της κόντρα στο νερό, χτυπούσε βίαια, χτυπούσε, μύες που έσπρωχναν και πονούσαν κόντρα στο βαρύ νερό. Είδε τις φυσαλίδες να ανεβαίνουν στην επιφάνεια. Μπορούσε να αντέξει πέντε λεπτά χωρίς αέρα και έπρεπε να τα εκμεταλλευτεί σωστά. Τέλος, τα πνευμόνια της ούρλιαζαν για οξυγόνο και άρχισε να κλοτσά προς την επιφάνεια –δεν είχε καμία άλλη επιθυμία τώρα παρά να αναπνεύσει– τόσο κοντά, τόσο κοντά, ναι, μια ακόμη κλοτσιά και θα έβγαινε, ναι...

Ένα παγωμένο, κοκαλιάρικο χέρι άρπαξε τον αστράγαλό της, κρατώντας την κάτω, τραβώντας την ξανά στα βαθιά.

Η Σκάιλερ συστράφηκε και κλότσησε. Έστριψε το σώμα της για να δει ποιος την κρατούσε. Από κάτω της, μια θηλυκή Venator φαινόταν να επιπλέει χωρίς προσπάθεια στο σκούρο νερό. Η επιτιθέμενη την κοίταξε εξεταστικά με ψυχραιμία και συνέχισε να τραβά. *Βρίσκεσαι υπό την προστασία της κόμησας. Η άρνηση αυτής της προστασίας είναι μια πράξη ενάντια στο Συμβούλιο. Υποτάξου ή θα καταστραφείς.*

Το χέρι κλείδωσε στιβαρά τον αστράγαλό της. Η Σκάιλερ καταλάβαινε πως γινόταν αδύναμη – θα λιποθυμούσε σύντομα αν δεν έπαιρνε αέρα. Τα πνευμόνια της ήταν έτοιμα να εκραγούν. Ζαλιζόταν και άρχισε να πανικοβάλλεται. Σταμάτα, είπε στον εαυτό της. Έπρεπε να είναι ήρεμη.

Η κατάληψη. Χρησιμοποίησε την κατάληψη. *ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ ΜΕ*, απαίτησε, στέλνοντας έναν εξαναγκασμό τόσο έντονο, που μπορούσε να νιώσει τις λέξεις να παίρνουν υλική υπόσταση, κάθε γράμμα μία επίθεση στην παρεγκεφαλί-

τιδα της Venator. Το χέρι στον αστράγαλό της κλονίστηκε ελαφρά και αυτό ήταν όλο κι όλο που χρειαζόταν η Σκάιλερ. Τινάχτηκε μακριά ακριβώς τη στιγμή που η Venator έστελνε έναν δικό της εξαναγκασμό. Η Σκάιλερ μαζεύτηκε και τον έστειλε πίσω στο δεκαπλάσιο.

ΒΥΘΙΣΟΥ!

Ο εξαναγκασμός ήταν μια γροθιά στο στομάχι και η Venator πετάχτηκε προς τα πίσω στα βαθιά, σαν να την έσπρωχνε προς τα κάτω μια μπάλα κανονιού που βυθιζόταν δεμένη στον αστράγαλό της. Θα την πήγαινε στα βάθη του ωκεανού δίνοντας, ευελπιστώντας, στη Σκάιλερ αρκετό χρόνο για να ξεφύγει.

Αγωνίστηκε να βγει πάνω από τα κύματα, φτάνοντας επιτέλους στην επιφάνεια, αγκομαχώντας για αέρα. Η βροχή, παγωμένη σαν δάχτυλα νεκρού, μαστίγωσε τα μάγουλά της. Αποτόλμησε ένα βλέμμα προς τα πίσω.

Το μικρό τους μηχανοκίνητο είχε πιάσει φωτιά. Καιγόταν, με σπίθες από μαύρες φλόγες να πετιούνται προς τους ουρανούς.

Ο Τζακ τα κατάφερε, είπε στον εαυτό της. Φυσικά τα κατάφερε. Έπρεπε.

Λίγα μέτρα μακρύτερα, η Σκάιλερ μπορούσε να δει άλλο ένα τζετ σκι να κάνει κύκλους γύρω από το φλογισμένο κουφάρι. Γιατί όμως αυτός ο Venator δεν είχε κυνηγήσει τον Τζακ; αναρωτήθηκε η Σκάιλερ. Εκτός... εκτός και αν εκείνος ήταν ήδη...

Δεν μπορούσε να τελειώσει τη σκέψη.

Δε θα το έκανε.

Έσπρωξε το κεφάλι της κάτω από τα κύματα. Το λιμάνι της Γένοβας. Άρχισε να κολυμπάει.

Αφού έγινε κάτοχος της κληρονομιάς του Βαν Άλεν, η Σκάιλερ κατέφυγε στη Φλωρεντία μαζί με τον Τζακ, τον απαγορευμένο έρωτά της. Οι δυο τους πρέπει να φέρουν σε πέρας την αποστολή που τους έχει ορίσει η μοίρα: να βρουν και να προστατέψουν τις πέντε πύλες που φυλάσσουν τη Γη από τον Εωσφόρο, τον άρχοντα των Ασημοαίματων.

Πίσω στη Νέα Υόρκη, η Μίμι έχει να παλέψει με την επιθυμία της να κατασιρέψει τον Τζακ και να ανυπετωπίσει μια νέα απειλή, καθώς βαμπίρ έχουν απαχθεί και οι απαγωγείς τους σχεδιάζουν να τα κάψουν στο διαδίκτυο. Στην προσπάθειά τους να επιβιώσουν, τα βαμπίρ αποκαλύπτουν ένα θανάσιμο μουσικό, μια αλήθεια που είχε ανακαλύψει πρώτη η μητέρα της Σκάιλερ κατά την Αναγέννηση. Και καθώς οι Γαλαζοαίματοι χάνουν δύναμεις, η Σκάιλερ είναι αναγκασμένη να κάνει μια τραγική επιλογή που θα σημαδέψει την καρδιά της.

*Στο πέμπτο βιβλίο της σειράς των Γαλαζοαίματων
οι εξελίξεις είναι ακόμη πιο ραγδαίες
και τα συναισθήματα ακόμη πιο έντονα.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0478-3

9 786180 104783

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13906